

[Baunsgaard.]

skal afløses af en mere langsigtet med henblik på at opnå skattemæssig ligestilling mellem ejere og lejere.

Se, hvis alternativet til finansministerens forslag havde været det, der er fremkommet i en kommissionsbetænkning om skattefradragsret for 60 pct. af godkendt husleje og ophør af angivelse af værdien af egen bolig på selvangivelsen med et deraf følgende provenutab for stat og kommune på vel tilsammen en 500-600 millioner kroner, ja, så finder jeg det i høj grad ønskeligt at få en ventelov for det kommende ligningsår. Så bliver der tid til indgående drøftelser af ejeres og lejerers forhold i skattemæssig henseende og også tid til at drøfte eventuelle løsnings indvirken bl. a. på pristallet. Disse spørgsmål er jo ikke færdigdrøftet i det parlamentariske boligudvalg, men i øvrigt må spørgsmålet om boligens forhold til skatten behandles i sammenhæng med den kommende skattereform og en langsigtet løsning af husleje problemet.

Ministerens forslag bygger jo på en gennemsnitlig beregnet stigning i ejendommens værdi for hele landet. Det kan måske derfor blive nødvendigt at undersøge, om ældre og nye husejere kommer ud for så forskellige vilkår, at det vil være rimeligt at foreslå visse reguleringer. Selv om loven kun skal gælde 1 år, skulle den jo gerne være nogenlunde rimelig for alle.

Endelig udtrykker jeg håbet om, at de fire partier, der nåede så langt i forårets husleje forhandlinger, nu virkelig står sammen om gennemførelsen af den nødvendige ophævelse af huslejerestriktionerne på selve lejens område. Problemerne er ikke enkle, det ved vi alle, men vi må vist også alle erkende, at når de i dag er så store, som de er, så er det, fordi vi ikke for længst er gået i gang med at løse dem. Vi kan ikke til evig tid opretholde den situation, at der kan være en forskel mellem i øvrigt ligestillede lejligheder, som det kommer til udtryk i en forskel på huslejen, op til 2-3 gange så meget som lejen i den billige lej-

lighed. Det er så oplagt en af disse opgaver, der bedst løses i samarbejde, men det er også så oplagt en af dem, der ikke bør udskydes længere.

Landbrugets stilling, det er jeg enig med den højtærede statsminister i, giver stadig anledning til opmærksomhed. Eksportvilkårene er, som statsministeren fremhævede, stadig ikke tilfredsstillende. Det har jo bl. a. givet sig udslag i, at sidste års relativt pæne økonomi i landbruget ikke har kunnet fastholdes. Desværre har regeringen og det folketingsflertal, der medvirkede, skabt nye vanskeligheder for størsteparten af danske landmænd med den forfejlede kornpolitik, der blev gennemført i foråret. Det lader sig jo ikke ændre for det kommende år. Men jeg henstiller indtrængende til de skyldige, at man ved næste behandling anstrenger sig for at se tingene mere i sammenhæng.

Endnu ved man vel intet om, hvad der endeligt kommer ud af landbokommissionens arbejde. Hvad jordpolitikken angår, så synes man at have delt sig op efter forskellig opfattelse af, hvor grænsen for tilladelse til sammenlægning skal gå. Det synes ikke mig at være det vigtigste problem. Langt mere afgørende er det, om man er indstillet på at tilvejebringe finansielt grundlag for en letelse i finansieringen af generationsskiftet. På samme måde er det afgørende, om man vil medvirke til at ophæve de skatteforhold, der tillader byboere at købe landbrugs-ejendomme til betydelige overpriser. Hvordan skal den egentlige landmand, der ikke har nogen anden indkomst at fratække sit underskud i, hvordan skal han kunne klare sig under de vilkår? Jeg tror, det bliver en langt mere væsentlig opgave at få disse problemer løst, ja, jeg er endda tilbøjelig til at tro, at hvis disse løses, så kan selve lovgivningen om jordfordelingspolitikken vise sig lettere, end de fleste i dag tror.

Men jeg vil også gerne advare dem, der stod bag ved forårets flertal om kornloven, om nu ikke at begå en ny og større fejltagelse. Det vil let blive et voldsomt anslag mod dem, der ikke alene ejer landbrug,